

TRIBOLIO

ΛΕΣΒΙΑΚΗ «ΧΙΟΥΜΟΡΙΣΤΙΚΗ-ΛΑΟΓΡΑΦΙΚΗ» ΒΔΟΜΑΔΙΑΤΙΚΗ ΦΗΜΕΡΙΔΑ

Η Λεσβιακή σάτιρα

ΌΝτελόγγος γενικεύει τὸ θέμα καὶ τὰ βάζει μὲ τοὺς τοκογλύφους γενικά. Αξίζει νὰ σημειωθεῖ πῶς οἱ ἐνδιαφερόμενοι ἀκούγανε τὰ «έξ αμάξης» γελώντας χωρὶς κακία. Τόρα θὰ πὸ για τὸ ιπουχὶ τοῦ για ντζουγὶ πὲ πιρνούμι : ἃ γκιρατάδις δλέβγουμι τὸ αἵζεσυμι ἐ μπουρούμι. Κρέμας τὰ τσαλιστέματα κρίμας τὰ πάνι τὸ ἔλα ἄλου δὲν ἔχι, α βάλουμι ἃ κόλι μας πὲ μιὰ γκουγκτέλα (1). Μαδίζαν ι πατούνις μας μὲς στράτις νὰ πλαλιούμι για να μαζόξουμι τὲ ιλιές α δόξουμι ἔγιτσι πὲ κετούμι. Μα αντὶς α ἔχειγιόζουμι βάλαμι τὸ ἄλι ετοῦ γκόλου. γιατὶ του λάδ μας του πουλὶ πάγιτσι κατὰ διαβόλου. Νά τι μας κάνιν μᾶς τὲ φτουχὶ γι παλιουμαζκαράδις αρποὺν του λάδ πὲ τὰ χέρια μας μὲτε μπουγγὲ παράδις. Τρακόσα φράγκα ἵχι του λάδ τοι μι τὰ παρακάλια ! Σὰ γιατρικὸ του πέρναμι πὲτς ιμπὸ μι τὰ μπουκάλια. Αμ σὰν αλέσαν γι φτουχὶ γίνιτσι κατὸ ζαράντα. Αφοὺ ἴνι ι τίχι μας ἔγιτιτια ἃς φὰ τοι μιὰ Τα πράματα που βλέπουμι ἴνι για να γιλάς μιὰ μέρα ἃ δε μπάς γιτὶ δλιὰ τν ἄλι πές διουλὶ γι τσλιάς.

Σημ. Γιὰ νὰ μὴ χωνεύουν τάχα και πεινοῦν.

Ἐν συνεχείᾳ δ Ντελόγγος παραλαμβάνει δλους τοὺς πλουσίους, ποὺ ἀντιδροῦν τάχα στὸ δχτάρο. «Θα πὸ καμπός πὰς τὲ αρχὸντικούνι μδ διαθουλιὰ Απουντας γίνη ουχτάουρου ἔχιν ν ἀνέξιν δλιά. Σὰ μπάριν μιρουκαματὸι ἔ βραδγιάς ετοῦ χουριόντουν ἃδ δούν τουν ἰλιου να βασλέψῃ βαστεύν τουν αφαλόντουν. Τόρα πλια δὲν ἔχι ἔγιτιτια γι δλιά νι μιτοιμένη ἔνα λιφτὸ ἃδν αετουχὶς παγένονυμι οὐλι χαμένη. Πουλὰ δέλαμι α πάθουμι γλιτόζαμίντα δμους γιατὶ πιάζι του βούρδουλα ου νέους γι Αετινόμους. Στ μπούκα τ τριτούν τουν βάλιτι ετίλιτι ιπουγραφάδις για να τουν μιταδέσιτι ναν ἵστι οἰς αγάδις. Πιθάναν ἐφτα πὲ ξέριτι τα πράματα αλάξιν γιαφτὸ τις ιπουγραφάδιςας μὲς τα τις πιτάξιν.

Τὰ Κοινοτικὰ ἀποχωρητήρια

Ἀπὸ τότε ποὺ κλείσανε τὰ ἀποχωρητήρια τῆς Ἐκκλησίας και τοῦ Σενάνια οι Ἀγιασώτες βρίσκουνται σὲ πολὺ δύσκολη θέση. Ο Πασχαλίδης τοὺς παρηγορεῖ ἀγγέλλοντας πῶς τὰ νέα Κοινοτικὰ ἀποχωρητήρια, δηκουθεντας ἐπὶ πλη-

ρωμῆ, τελειώσανε και σὲ λιγάκι θὰ ἐγκαινιασθοῦν :

«Μὶ χουλιουςκὰς, ζὲ Καστανὰ (1) τοι γίνικαν γι αλαπάντις (2) να κατουρὶς ξιθαριτὰ να μὶ λουγιάγις πι της πάντις Πι τουν γκουμὸ πόχιτι οὐλι πουλὶ ξανιγκαζότι τος ουντας θὰ γὲν τα ινιγκένια οὐλι μέρα θὰ χιζότι. Αμ ὥστι ξιτιράτι (3) πι καρσὶ τοι θὰ πιριπέζιτι κανὶς δὲ πετέβγουν να παγένι μὲνάμσ δραχμὶ να Χ ...

Σημ. 1. Ἀντὶ Ἀγιασώτη. 2. Ἀποχωρητήρια. 3. Θὰ κοιτάτε.

Οι καζμάδες

Αὐτὸ τὸ θέμα τὸ πήρανε δλοι οἱ Καρνάβαλοι και σὲ ἄλλα χωριά τοῦ νησιοῦ μας. Ο Πασχαλίδης τὸ χειρίζεται καλλίτερα :

«Πανιέτι δίτι τε Καστρινὶ πὲ καθούντις ζὰν αγάδις τοι σὶς αχμάκδις έχιτι ζτα ζπίγια ζας καζμάδις Πίγιτι τοι ντζ διλόσιτι μι τὸς αδγιαντρουπγιά ! αλοὺ διλόνιν ράδια ζις φτγιάργια τοι τζαπγιά. Τοι σὶς γι λέφτιρ πέγιτγια πὲ δρόνι πουτε τ αφτίσας πανιέτι να διλόσιτι πὰς του Κουνάτο τε λουςτίσας»

Φινάλε

Χαριτωμένος εἶνε δ ἐπίλογος, δ ἀποχαιρετισμὸ τῶν Καρνάβαλων. Βάζουμε δυδ γιὰ δεῖγμα.

Ο Ντελόγγος ἀποχαιρετοῦσε κάθε μαχαλᾶ ἔτσι :

«Τιλιόζαν τα τραγούδια μου τοι φέργουν πάρα πέρα μὲν μι σνουργιότι δ, τ λέγου γιατὶ καλίντου ι μέρα. Τιλιόζαν τα τραγούδια μου Καρνάβαλους παγένι το δσι δὲν ιφαρετθίτοιτι φάτι απὶ μιὰ μπατμένι».

Ο Πασχαλίδης ἔτσι :

«Σἰρ του γαδούρ, Αβισινὲ, να πάμι σ ἄλους τόπους γιατὶ ἔγιουτ μό πους τε κουβιν- τγιάργια χαμένους πὰ γιου κόπους. Γιά τοι χαρά γριγὲς τοι νιές παγένους ζτα τακσίδιαμ το δγιασι π χάλασι ι καρδιάντις ας ἔρτ το ας πγιάσ τ

Ἡ... πεζὴ σάτιρα

Εἶναι καιρὸς νὰ ρίξουμε μιὰ ματὰ και στὰ ἄλλα νούμερα, ποὺ χωρὶς ρήτορες, ξκαναν ἐπίσης περίφημη σάτιρα μὲ ἀναπαραστάσεις ἀπὸ σκηνὲς τῆς ζωῆς ή ἀπὸ τὴν παράδοση. Εἶνε πράγματα ἔξ ίσου και περισσότερο ἀξιόλογα, γιατὶ, δπως θὰ δητε ἀγγίζουν τὰ σύνορα τῆς θεατρικῆς Τέχνης.

Οι θεομηγίες

Αὐτὸς δ Παλλεσβιακὸς καημὸς ποὺ φτέωσε τὴ φαντασία τῶν ποιητῶν ἔδωκε θέμα και σ ἄλλες μασκαράτες. Οι Β. Βαγιάνας και Μεν. Καμάτσος μὲ τὴν παρέα

Η ΕΘΝΙΚΗ ΝΕΟΛΑΙΑ

«Ἄχ δις ήμουν και γὼ νέος νὰ γινόμουν νεολαῖος νὰ φορῶ δμορφὴ στολὴ μὲ σκουφὶ στὴν κεφαλῆ.

Νὰ πηγαίνω στὶς παράτες και νὰ τραγουδῶ στὶς στράτες πατριωτικὰ τραγούδια μὲ ψηλὰ τὸ δεξιὸ χέρι νὰ ζηλεύουν νιοὶ και γέροι και τὰ κοπελούδια !

Τι χαρά, τι περιφάνεια νὰ φορᾶς γιὰ τὴν Πατρίδα τὴ στολὴ τὴν Εθνική !

Νᾶσαι τοῦ Εθνους σου ή Ελπίδα νὰ σηκώνεις στὰ Οδράνια φρόνημα μαζὺ και χέρι και λάμπει σὰν δστέρι η ψυχὴ σου Ελληνική !

«Ἄχ δις ήμουν και γὼ νέος νὰ γινόμουν νεολαῖος νὰ φορῶ δμορφὴ στολὴ μὲ σκουφὶ στὴν κεφαλῆ !

τους σατίρισαν τὴν ηλια πούπαθαν οἱ κισιμτζῆδες ἀπὸ τὶς θεομηγίες μὲ διάφορες ἔξυπνες ἐπιγραφὲς πεζὲς και ἔμμετρες σὲ χαρτὶα κολλημένα στὶς πλάτες τους. Σὲ μιὰ πλάτη διαβάσαμε :

«Καστιρμάτε τοι του λαγίνι χόρις παντιλόνις αφίνγε.»

Σὲ μιὰν ἄλλη :

«Του χαλάς μέκανι στιάνου. Γέρας το σέ ντσε ξιχάνου.»

Οι Σάτυροι

«Ο χορδὸς τῶν σατύρων — τὸ νομα τοῦ τὸ δόσαμε ἐμεῖς — εἶνε ἔνα είδος καρσιλαμᾶς. Τὸν χορεύανε δύο : Ο Παν. Ζγουραφτὸς και Μ. Ακαμάτης. Ο ένας παρέστα Σάτυρο κι ὁ ἄλλος Νύμφην, χωρὶς νάχουνε ίδεα βέβαια οἱ ἀνθρωποὶ ἀπὸ τὶς μυθολογικὲς αὐτὲς κατώτερες θεότητες τῶν προγόνων μας. Στὴν ἀρχὴ τοῦ χοροῦ δ σάτυρος κάνει ἔρωτικὰ τσακίσματα γύρω ἀπὸ τὴ Νύμφη ποὺ φαίνεται νὰ τὸν ἀποφεύγει. Σιγάσιγὰ ἀρχίζει νὰ κάμπτεται, νὰ θέλει κι ἀντὴ και μπαίνει στὸ χορό.»

«Ἀπ τὴ στιγμὴ ἔκεινη δ χορδὸς γίνεται δριμητικώτερος, και οἱ κινήσεις τοῦ ζεύγους, ή στάση του, δλα, θυμιζούν σεξουαλικὴ πράξη, ἐνῷ οἱ ἄλλοι σάτυροι γύρω τους, συνοδεύουνε τὸ χορό τους παίζονταν καλαμένιες ζαμπούνες, και ζαλοπατώντας, σὰ νάχουνε συνεπαρθεὶ ἀπὸ τὸ ἔρωτικὸ μεθύσι.

Οι βωβοὶ

Οι «βωβοὶ ἀγγειαφόροι» εἴτανε ἐπίσης χαριτωμένο νούμερο. Δυὸ προγματικοὶ κωφάλαλοι οἱ Γούσης και Γραμμέλης μετέδιδαν εἰς τὸ κοινὸν τὰ τελευταῖα παγκόσμια γεγονότα σὰ ογήτορες ἐκλογικοὶ πάνου ἀπὸ τραπέζια ή πεζοῦλες. Τὰ νέα τὰ διάβαζαν τάχα κείνει τὴ στιγμὴ ἐπάνω σὲνα μακρὺ κατεβατὸ χαρτὶ γεμάτο χαρχατζέλες, — τηλεγραφήματα τοῦ ἀσυρμάτου (Η συνέχεια στὴ 3η σελίδα)

Το Αθηναϊκό Σολοκοπαζαρό

Τὸ ηλικιοστάσιο

(«Αθ. Νέα» 8-8-38.—«Δίλημμα» μυθιστόρημα 'Ακαδημαϊκοῦ Γ. Ξενοπούλου).

«Οταν ἐγνώρισα τὸ Ντένη, ήμουν τεσσάρω-πέντε χρονῶν κι' έκεινος ἤταν είκοσι. Καταλαβαίνετε τὴν τεραστία διαφορά ; Βέβαια χρόνο μὲ τὸ χρόνο μίκραινε.

Δυστυχῶς ὁ συγγραφέας δὲν ἀναφέρει σὲ ποιά ηλικία σταμάτησε δὲ Ντένης γιὰ νὰ τὸν πλησιάσει ἡ «Ελσα...

Ο Μαβίλης λογοκλόπος

(«Τύπος» 10-8-38.—Εἰδησις).

Λεύκωμα Μαβίλη.—Έκτυπωμένον μετὰ περισσῆς ἐπιμελείας ἐπ' ἀριστου χάρτου, κοσμεῖται ἀπὸ ἑκτενῆ ἄρθρα και μελέτας τοῦ ποιητοῦ γραμμένιας ἀπὸ τοὺς διαπρεπεστέρους «Ελληνας διανοούμενους.

Δὲν τὸ ξαίραμε τώρα πώς τόσα έργα τοῦ μεγάλου ποιητοῦ μεταξύ μένα ἀπὸ ἄλλους.

Έλπισμὸς και ἀπελπισμὸς

(«Εθνικὴ» 9-8-38.—Αισθητικὴ ἀλληλογραφία τῆς κυρίας Ντόλλου).

«Καὶ θὰ ἔλθη ήμέρα ποὺ η συμπαθής μου ἐπιστολογράφος θὰ γελᾷ μὲ τοὺς σημερινοὺς ἀπελπισμούς της».

Καὶ μὲ τοὺς σολοικισμούς σας, κυρία μου.

Η ἀφιερωμένη... δργάνωσις

(«Βήμα» 12-12-37.—Ανταπόκρισι τῆς ζωὴ τοῦ χωροῦ).

ΤΟ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟ ΜΑΣ
ΙΑΤΡΟΣΟΦΙΟΝ ΔΟΚΙΜΟΝ

“Αντιγραφέν από την χειρόγραφον του Παναγ. Αρχηγ. Συπτερά κατά το έτος 1882 και από διαφόρους παδάντας.”
Υπό Μιλάνου Στ. Πετριανίδου
(Με την δρθογραφία του χειρογράφου)

Διὰ τὴν σύφιλιν.

Βρᾶσσον ρίζαν Σπαραγκιάς καὶ πίνε κάθε πρωὶ ἔνα φιλτζάνι τοῦ Καφὲ καὶ λατρεύεται.

Ἐτερον. Όμοιώς πέρνομεν ρετοίνα τοῦ Ἀγριοπεύκου καὶ κάνωμε χάπια μὲ τριμένο ρίζι καὶ πέρνωμεν 2 τὴν ἡμέραν Πρωὶ καὶ Μεσημέρι καὶ λατρεύεται ταχέως.

Σημ. Τριβ. Νά, εὔκολα γιατρικά.
Οχι βόδ καὶ ύδραργυροι καὶ βάρσανα πάς τὰ βάρσανα...

Διὰ νὰ βγάλωμεν κόκαλον (“Αγανον Ψαριοῦ ἀπὸ τὸν Λαιμόν).

Οταν καθίσει εἰς τὸν Λαιμὸν “Αγανον καταπίνωμεν ἔνα Αὐγὸν ώμὸν καὶ τὸ κόκαλον φεύγει.

Σημ. Τριβ. Εἰδεμὴ πάμε στὸν κ. Κανέλη καὶ μᾶς τὸ βγάζει.

Οταν τὸ Μάτι σου κάμη ‘Ασπράδαν (Καταράκτην).

Τῆς δρνιθας τὸν στόμαχον (τὸ σφοντίλι) σκύσετον καὶ ἔβγαλε τὴν μέσα πέτσαν (του χωνευτηρίου) δτου εἶναι ὡσὰν κρεμδόπετσα, πλήνετην καλὰ, ἔρανε τὴν εἰς τὸν ἥλιον, ἐπειτα κάνε τὴν σκόνιν, βάλε τὸν παθόντα ἀνάσκελον, φύσισον μὲ μασούρι ἀπὸ πτερὸν χήνας ἐντὸς τοῦ πονεμένου δρθαλμοῦ καὶ ἄς σταθῆ ὁ πάσχων ἐπὶ 1)2 ὕδραν ἀνάσκελος καὶ θὰ θαυμάσῃς.

Σημ. Τριβ. Τὶ φρονεῖ περὶ αὐτοῦ δ. κ. Βασιλείου;

Διὰ τὴν Δυσουρίαν.

Καλαμάρι τῆς θάλασσας καῦσον αὐτὸν καὶ κάμετο σκόνιν καὶ πότισον τὸν πάσχοντα (θαῦμα).

Διὰ τὴν πληγὴν Ιατρικόν.

Οταν κτυπίσῃ τὸ πόδι του ἡ ἄλλο τι, καὶ ματώση, μὲ Κασμάνη μὲ Πέτρον ἡ μὲ ἔνδον ἡ ἄλλοτι, ἀμέσως ἐὰν τύχης εἰς τὸ Βουνὸν νὰ πάρης ἀξίστην ἡ κολιτζάναν χλορὴν νὰ κοπανίσης τὰ φύλα των καὶ νὰ τὰ ἐπιθέσης ὡς ἔμπλαστρον εἰς τὴν πληγὴν, καὶ θὰ ἴδης δτι μὲ 2-3 φορὰς δταν τὸ κάμης θὰ δέσῃ ἡ πληγὴ χωρὶς πόνους. (Ιατρικὸν δόκιμον).

Εἰς πόνον ὁδόντων.

Ἐπαρε μίαν σκυλίδα Σκόρδου, καὶ καθάρισον, ἐπειτα βάλετην ἐντὸς τοῦ ώτὸς (Αὐτὶ) ἀπὸ τὸ μέρος όπου σὲ πονῇ τὸ δόντι καὶ θὰ παύσῃ ἀμέσως.

Σημ. Τριβ. Ιδού δτι συναντᾶται ἡ ώτοφυλαργυρολογικὴ μὲ τὴν δόντοιατρικήν!

Ἐτερον. “Ἐπαρε μίαν σκυλίδα Σκόρδου, καὶ ψῆσον τὴν καὶ θέσον δὲ τοῦ δόντος καὶ παύῃ ὁ πόνος σου καὶ ἀπορεῖς.

Σημ. Τριβ. “Ἐτσι κι’ ἀλλιῶς εἰνε γιὰ ν’ ἀπορεῖ κανείς.

Ο, τι δέλετε

Γιὰ δτι χρειασθῆτε ἀπευθυνθῆτε στὰ Καταστήματα τοῦ κ. Μανώλη Καράμαλη. “Ολα τάχει. Καὶ φτηνά.

ΘΕΛΕΤΕ ποτὰ ἀγνά, νὰ μὴ χτυπήσουν στὸ κεφάλι καὶ νὰ μὴ βλάφτουν στὸ στομάχι; Θέλετε κολώνια ποὺ νὰ ωφελεῖ τὸ δέρμα καὶ νᾶχει εὐχάριστο δρώμα; Ἀπευθυνθῆτε στὸ «Διόνυσο» τοῦ κ. I. KY. ΠΑΡΙΣΣΗ.

Εβδομαδιαία Ζωή

ΣΤΙΓΜΙΟΤΥΠΑ

Αναστεναγμοί

Περνούσαν οι φαλαγγίτες. “Εφῆβοι εύσταλεῖς καὶ ωραῖοι, ἔνας καὶ ἔνας διαλεγμένοι λάμποντας μέσα στὶς μπλὲ νιόφανες φορεστές τους, μὲ τὰ χέρια ψηλὰ ἀλλὰ Ντούτσε, μὲ πατριωτικὸ τραγούδι στὸ στόμα καὶ μὲ στρατιωτικὸ βάδισμα. Στὸ πεζοδρόμιο ἀρχίσαν τὰ χειροκροτήματα. “Οταν ὑπάρχει δ πατριωτικὸς ἐνθουσιασμὸς τί νομίζετε πῶς χρειάζεται γιὰ ν’ ἀνάψει! Πίσω μας ἡ κούσθη ἔνας βαθὺς αναστεναγμός. Είτανε ἔνας πενητάρης πρόσφυγας.

— Γιατὶ ἀναστενάζεις, μπάρμπα;

— Γιατὶ; Δὲ βλέπεις! Δὲ βλέπεις νιάτα καὶ λεβεντιά;

— Βλέπω.

— Καὶ δὲν ἀναστενάζεις;

— Καμαρώνω.

— Καὶ γῶ καμαρώνω μὰ ἀνεστενάζω κιόλας ποὺ δὲν είμαι καὶ γῶ μαζὶ τους.

— Τὶ νὰ γίνει! “Αμες ποκ’ ἡμες ἀλκιμοὶ νεανίαι.

— Εμένα καὶ τώρα τὸ λέει ἡ καρδιά μου.

— Καὶ τίνος δὲν τὸ λέει μπάρμπα! Δὲν ἀκούς χειροκροτήματα!

— Εν τῷ μεταξύ οἱ φαλαγγίτες είχανε περάσει. Ο μπάρμπας ἀναστηκώθηκε στὶς μύτες τῶν παπουτσιῶν του γιὰ νὰ τοὺς δεῖ ἀκόμα μὰ φορά στὸ βάθος τοῦ δρόμου καὶ ἀνεστέναξε ἀκόμα μὰ φορά, πιὸ βαθιά.

Τράκ.

ΤΡΙΒΟΛΙΚΗ ΕΓΚΥΚΛΩΠΙΔΕΙΑ

Ιατρός. “Ἐπισιήμων ποὺ θεραπεύει πολλάκις τοὺς δισθενεῖς συναθρώπους του. Κατά τὸν μακαρίτην Ιατρὸν τοῦ Αἰβαλού Σίμον ή θεραπεία γίνεται ώφελής: «Κλείουν τὸν Ιατρὸν μὲ τὴ μπατούνα του μέσα εἰς σκοτεινὸν δωμάτιον μαζὶ μὲ τὸν δισθενῆ. Τρέπεται τὸν κατενίκησα.» Ι. Πεζώνης

— «Δὲν ἔχω δημοσιογραφικὸν δρυγανὸν εἰδεμή..» Δ. Λόντος

— «Τὸν κατενίκησα.» Ι. Πεζώνης

— «Εἰδες τοὺς φαλαγγίτες, μαίτρε;» Στρατῆς Βαρελτζίδης

— «Καὶ πάλιν είμαι πρωτος ἐπιλαχών.» Ι. Μανώλας

— «Βρέ κώστα, αὐτά τὰ κάνουν οι σοβαροὶ ἀνθρωποι.» Ν. Τσακπινέλης.

— «Γιὰ κάθε ἐπιβάτην τοῦ ξενοδοχείου σου αὐτές οι ἐντυπώσεις (= διατυπώσεις) γίνονται:» Αργύρης Μπέμπης

ΜΥΘΟΙ

Ο ἀπαρηγόρητος

Μιὰ φορὰ κάποιος ἔχασε τὴν γυναῖκα του, καὶ ἐκλαίει ἀπαρηγόρητος. «Μὴν κλαίς» τούπε κάποιος ποὺ ήξερε πόσο γρήγορα ξεχνοῦν οι ἀνθρώποι. «Τί θέλεις νὰ κάνω;» ρώτησε δ χαροκαμένος.

Ἐκεῖνο ποὺ θὰ κάνεις ουτέρα πόσο γρήγορα ξεχνοῦν οι ἀνθρώποι. Είτανε πόσο γρήγορα ξεχνοῦν οι ἀνθρώποι.

Μ. ΤΖΟΗΣ

ΟΝΕΙΡΟΚΡΙΤΗΣ ΤΟΥ «ΤΡΙΒΟΛΟΥ»

Ιατρὸν ἔαν ἔνυπνιασθεῖς, δπωσδήποτε κακός είνε δ σνειρος.

Ιατρούς ἔαν ίδεις κατ’ δναρ ασθενῆς δητας, δλέθριος είνε δ σνειρος.

Αρρωστος. “Ανθρωπος ἀνήμπορος καὶ συνεπῶς στὴ διάθεση τῶν Ιατρῶν.

Λόγια Μεγάλων Άνδρων

«Ἐκέρδισα εἰς τὸ τάβλιον ἔν παιδίον.» Ν. Πετρόπουλος

«Τὴν πρωταπτιγία θὰ κάνω τὴν πρώτη φάρσα τῆς ζωῆς μου» Χριστόφορος Εύστρατίου

«Δὲν ἔχω δημοσιογραφικὸν δρυγανὸν εἰδεμή..» Δ. Λόντος

«Τὸν κατενίκησα.» Ι. Πεζώνης

«Εἰδες τοὺς φαλαγγίτες, μαίτρε;» Στρατῆς Βαρελτζίδης

«Καὶ πάλιν είμαι πρωτος ἐπιλαχών.» Ι. Μανώλας

«Βρέ κώστα, αὐτά τὰ κάνουν οι σοβαροὶ ἀνθρωποι.» Ν. Τσακπινέλης.

«Γιὰ κάθε ἐπιβάτην τοῦ ξενοδοχείου σου αὐτές οι ἐντυπώσεις (= διατυπώσεις) γίνονται:» Αργύρης Μπέμπης

Εκδόσεις

Ν. Αθανασιάδη «Τὰ καλλιτεχνικὰ φεύδη.»

Θ. Θεοδοσιάδου «Η ἀπτερος νίκη»

Γ. Τράμπου «Η ἀπάτη ὡς πρὸς τὰ χρέη.»

Π. Ζαχαρίου «Τὸ φάρεμα.»

Γ. Καλλιπολίτη «Τὸ κενόν, ταμεῖον.»

Γ. Τζωρτζίδη «Τὸ καμάκιασμα τῶν μπλοκιῶν.»

ΛΕΖΒΙΑΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

(Αγιαστικό)

ΚΛΕΨΤΙΣ

Του κ. Στρ. Ανασταζέλι

Μὲς τ’ μάντρα ανιθράφτοι. Εγιτσι προστούδι του γκόζμου, ανάμισα στα πρόβατα τοις ζεις. Αρκούδι τοι χαμούτσιόντους σὰ γρουνέλι πόξου π του καλίβ τοι γιου γλιντζέιντζ ίνταν τα κατεκάδηγια π’ αφίναν γι παραγὶ μὲς τ’ μάντρα. Βάζαν τα μπλαζτρόκολα στν αμπασά τοι μαντζίζασίντα να μὲν ακλουθούν τς μάνιςτουν τον ανιλιούν. Γι μάναντ ξέσαζι τα τούτα τοίνα, τιρουκόμα, εκαν τη μιτζίθρα τ

«ΤΡΙΒΟΛΟΣ»

ΣΥΝΔΡΟΜΕΣ ΧΡΟΝΙΑΤΙΚΕΣ

ΛΕΞΒΟΥ	ΔΡΑΧ.	120
ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ		176
ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ	Λ. Αγγίλας	1
ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ	ΔΡΑΧ.	2.50

Οι συνδρομές χρονικήρθενται

Επότης - Διευθυντής
ΣΤΡΑΤΗΣ ΠΑΠΑΝΙΚΟΛΑΟΣ

Κατοικία: Βουναφάκι

Διευθυντής Τυπογραφείου
ΝΙΚΟΣ Ι. ΝΙΚΟΛΑΓΙΑΣ

Κατοικία: Βαρεά

ακριφουμπλούσαν μι τ' αγιφέλι. Χτίπα ταχτέρο γ' ίλιους το' έκανι τις κουρμίντουν να γιαλίζιν π' τις αριτσίνις σά νάνταν ετουλιζμένις μ διγαμαντόπιτρις. Τα πάντα έγιτσι σκόναν ένα νταβατούρη καταλαγιαςτό κάθανένα ετον σκουπόντ. Ανισίγα γις το' ουρανός τοι του Δαφνέλι μαζί.

Γιριθρι γι τόρα να δί του χουργιό π' τούχι απακγίς τοι φαντάζεντον σά ζι παραμιθ π' τις τα λέγαν γι γέρι γι τουσμπανί. Ίχιντους ετον μιαλόντες χιζμένου μι φίλντις τοι κρούσταλουν. Νάνταν τοι φτί μες ένα γιαλένιου μπίζγουν νάρτ του παλικάρ του ξιτουπές μένου να γιρέπο νιρό. Νάνταν τόρους άμουρφου του χουργιό τοι εισκόθτοι δις τόρους; Αγκυριζμένη πάς ένα ράχτου διγαλουγούντουντα έφτα τοι ξιτρούμπλιζι ένα κλουνί αρίγανι αδέμβνη. Ανιστάνεξι το' ίβαλι στα χέργιαντες τον μούτενουντες το' έπιτις ζι σιλουγή.

Ανιρουόφαζι χόρις κλιάμα, χόρις κίκρα τοι παράπουνον, ένα υπράμα ανάκατον μ' ιετάχ. Γι επιρτάδα τις αρίγαντες ίφιριντες ζαλάδα τοι νίστα, τοι μες του γκαταρουθιζμόντες ίκει βαθκά ένα σουράβλι πόπιζι παραπονηκό τραγούδ τοι βαστούσαν τον ίσιου τα κδούνια. Σι κουμάτ λουπάξαν ούλα το' ένας στούλους πι καρσί γάργκει.

Σνίφιρι του Δαφνέλι τοι ξιχόρει πι καρσί μες του λιβάδ ενα γκουπάδ π' τούχι μπρουςτά ένας τουσμπάνις ένουνος, αλουτουπίτες. Χόρις να τον καλουδιαλουγιζτί πγιάζει του Δαφνέλι να χαμλόνι μπρους του λιβάδ. Θάργις πε την έσιδνι ξουτεκδ πράμα τοι ξουνουστούλα σά μαγιμένη τα χαμόκλαδα τοι τις πιφκάρις. Ζ'γουσι τόρα τοι ετάθτοι σά χαμένη μπρουςτά ετον ξιτουμπανέλι....

Γι μάγαντες π' του καλίβ π' την χριγιάστοι ίβγι να τνι φουνάκο. Φόναξι μνιδ, φόναξι δηδί τίκουτα. Ξιθγλιξι τοι ξιδιγιάλινιτνα ίσακάτον κουλιτζιγιαζμένη μι του κουπιλάρ.

Πάτ' ζιντους ετ φουνί τοι φτί ίσακάτου κοπάξαν τοι κόψαν. Χαθίκαν μες του τσαμλίκ. Του κουπάδ απόμνι χόρις τουσμπάνι τοι ζάν ίστι τοδος ντ Δαφνέλι πέταξι τ' άστρα π' του κακόντ.

— Κλέφτις ετα χουργιά! τοι ζτα βνά βρος γινέκα;

Καταλάγιαςι άμους ίστιρα σά νι γνόρει π' του στούλου, του κουπάδ τ' Γαζγαλιού πούνταν σιρμαγιαλίς τοι καλδες άθρικουρ.

— Καλδες γιους ζ' μπέθιδους γινέκα, ούλα θα ζάξιν.

Κόπτες

‘Η Λεσβιακή σάτιρα

(Συνέχεια έκ της 1ης σελίδος)

Ίσως—με άναρθρος κραυγές κ' ύπετερα τά έρμηνεύανε στο Κοινόν πού δέν καταλάβαινε, τη γλώσσα τού άσυρμάτου ή της έφημερίδας με μιμητικές κινήσεις, με κραυγές κλπ. κωμικώτατες. Ό ένας μετέδιδε τά νέα και περιέγραφε τά γεγονότα άπ' την κατάκτηση της Αθησυνίας κι' ό άλλος άπ' τὸν Ισπανικό έμφυλιο. Κ' οι δύο τους είτανε γεμάτοι δέος μπροστά στό νέο τρομερό πολεμικό δύλο, τό άεροπλάνο πού με τις μπόμπες τῶν δηλητηριωδῶν δερίων ορμάζει τις χώρες, σκορπάει τό θάνατο και φειλεύει τη θαλασσοκόρατειρά Αγγίλα. Κ' οι δύοι τούς κινηματογράφου τραγικοί και κωμικοί θά ζηλεύανε τό ταλέντο τῶν δύο βουθῶν. Δίκια τό Άναγνωστηριο βράβεψε και τό νούμερό τους.

‘Η Γέννα

Τη «Γέννα» τού Στεφανῆ πῶς νά την περιγράψει κανένας! Την είδαμε τρεῖς φορές. Και τις τρεῖς έλεγε καινούρια πράματα γύρω άπ' τό ίδιο θέμα. Έξυπνάδες της στιγμῆς. Τό πνεῦμα του σπιθοβολούσσες διαρκώς σὰν δναμένα πριντικά κάρβουνα πού τά φυσάει δρμητικός άνεμος.

Ο Στεφανῆς είνε άναμφισβήτητη ένας άπ' τούς πιδ έυπνούς Αγιαστές. Είνε έξαιρετικά ενθυμούς τύπος καλ τόν άγαπούνε δλοι. Τή «Γέννα» την παριστάνει ελκοσι κρόνια, ίσως και περισσότερα χωρίς νά γίνει βαρετός ποτέ, ίσαστα γιατί πάντα άνανεώνεται. Είνε μια δλόκηρη αντοσχέδια κωμωδία έκκαρδιστική με πολλά πρόσωπα γύρω στήν επίτοκο συμπεθέρες, μαμή, γιατρός, σγουπιάστιργις, συγγενείς, γειτόνοι, — πού παίζουν τό δόλο τους περιφημα, κάνοντας και λέγοντας πράματα πού τούς κατεβαίνουν κείνη τή στιγμή στό κεφάλι.

Η λεχούσα παίζει δεύτερο δόλο. Πονεί μόνο και τσιρίζεται. Πρωταγωνιστές είνε οι δύο συμπεθέρες. Ή μάνα της νύφης πρώτη, κ' ή πεθερά της δεύτερη. Γύρω άπ' τις συμπεθέρες κινούνται τό άλλα πρόσωπα.

Η «Γέννα» δροχινάει με τήν δροφαδώνα. Η πεθερά τού γαμπρού προικίζει τή νύφη, ύπαγορεύοντας σε κάποιον πού γράφει τό προικοσύμφωνο. Κοροϊδεύοντας τις διφθονες ύποσχέσεις πού δίνουν στούς γαμπρούς δισπού νά τούς τσουβαλιάσουν, τούς ύπόσχεται διάφορα άπέραντα δήθεν εύφορα κτήματα και περιβόλια. Άλλ' άπ' τά δνόματά τους φαινούνται πώς είνε έρροτοποι και ουμάνια δγονα. Ύστερα έρχεται στά επιπλα και σκεύη τού σπιτιού.

Γράψι ένα καλάδ χόρις κώλου.

Ένα χταπόδ τις θάλασσας, ένα κλουβι μ' έναν πουτκόν, τέσσιρα ίζιθγάρια σακκούλις τ' άλιβριγιούς άδειανες για νά σκωντη εύκουλα. Γρήψ τούν άτιμηστου καρπό. Τού χρειγιαζούμνουτζ. Μιάν δρμαθιά πέταλα. Ένα καπότου ίθρουπιεκό, για νά μην κρυγιώνι ή γαμπρόσιμ. Τού κιούπ τού σπασμένου για τού λάδ τ' σπιτιού. Τό γραγούδα πούνι χόρις χιρέλι. Μιάν δρμαθιά άθρικλα. Γράψι τού τσιφάλι τ' γαδουριού μας... «Ε, γράψ

τοι ντ ουράντ. Χαλάλις γαμπρέλιμ χαλάλις....»

Έξαφνα ή νύφη διακόπτει με μια τσιρίδα τό προικοσύμφωνο. «Πόνι». Φωνάζει χαιρέκακα ή πεθερά της νύφης, μέσα σὲ γενική κατάπληξη! Και άρχιζει ένας καβγάς τρικούβερτος άναμεσα στίς συμπεθέρες.

Η μάνα της νύφης άγωνίζεται νά πείσει τό κοινόν πώς είνε ένας πόνος της κοιλιᾶς άθωος άπ' κρυολόγημα και θά περάσει με μιά ζεστή κεραμίδα.

Η συμπεθέρα την κοροϊδεύει, κάνει ύπαινιγμούς για τό παρελθόν και της ίδιας της συμπεθέρας της, και τό βρίσκει πολὺ φυσικό άπ' δπου πήδηξε ή κατόπινα νά πηδήξει και τό «κατσαδέλι». Τά άλλα πρόσωπα άμφιορέπουν στήν άρχη. Φαίνονται νά συμπαθούν τη νύφη και τή Μάνα της άλλ' άναμεταξύ τους κοτσομπολεύουν. Σιγά σιγά ή πεθερά της νύφης κερδίζει έδαφος διότι τήν βοηθάει ή ίδια ή νύφη με τις τσιρίδες της. Άναγκαζονται νά φωνάξουν τή Μαμή, έξετάζει και άποφαίνεται πώς πρόκειται περι τοκετού! Ή μάνα της νύφης άμφισβητεί τις έπιστημονικές γνώσεις της μαμής, τή βρίζει, τή δεώχνει. Άπαιτει νά κληθεί γιατρός. Ωσπου νάρθει ο γιατρός τά βράζει με τήν άρδη της. Πάναγιαμ, ιδρημ, τού γιαγνής πού πήτσις! Άλλα τήν ίδια στιγμή άμφισβητεί τό λάθος. Διαμαρτύρεται, δρκίζεται, πώς δέν είνε άληθεια, πώς είνε συκοφαντίες τῶν δητρόων, πώς θά πάει στή Μητρόπολη νά βρει τό δίκιο της, τήν τιμή της,... δύρτε ή κραυγή— «Εσπασι τού πρόνιρου! τήν ζαλίζει. Τά ξάνει, κοντεύει νά λιγοθυμήσει. Άλλα ξαναβρίσκει τό δαυτό της, άμυνεται, δγωνιά, ίδροκοπή, έπικαλείται τή βοήθεια Θεῶν και δαιμόνων... και τού γιατρού πού έμφανίζεται τρεχάτος με σερβίτσαλια και λεκάνες...

— Γιατρό! Άπ' τά τέτιας... άπ' τά χέριας κρέμουμι!

Είνε ή τελευταία της έλπιδα.

Ο Γιατρός έξετάζει έμβριθως.

Μ' ένα φουρτούμι τού ποτίσματος διατάζει σερβίτσαλι.

— Πάναγιαμ γιατρέλιμ! Κατήλανταν ή κόρηη θά σκάσ.

Σταβροκοπίεται, κάνει μετάνοιες και τάζει άραδά στούς Αγίους. Έξαφνα ο γιατρός της δίνει τό χεύπημα της χάριτος με τήν τρομερή διάγνωσή του.

— Γάλα κατέβασι!

Τό άλανθαστο διαγγνωστικό σύμπτωμα προκαλεί άλαλαγμούς. Είτανε άδνατο νά άνθει περισσότερα τό θαυμάσει τό λαϊκό πνεῦμα σ' δλο του τό μεγαλείο. Πετιέται σά ρουκέτα και σκορπάει άφθονο τό γέλιο.

Άντο είνε τό γνήσιο, τό πηγαίο, τό άνεξάντητο σατιρικό πνεῦμα τού Λεσβιακού λαού.

Η ΣΤΗΛΗ ΤΩΝ ΜΟΥΣΩΝ

Τόν κάπρον...

Τόν κάπρον μου δμοιάζ

ΤΑ ΣΟΒΑΡΑ ΓΕΓΟΝΟΤΑ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

Η Αγραφιώτειος πεύκη

Η Ακαδημία Αθηνῶν εξέδωκε εἰς κομψὸν τομῆδιον – ἀνάτυπον ἀπὸ τὰ πρακτικὰ τῆς συνεδριάσεως τῆς 9 Ιανουαρίου τοῦ 1935 – μίαν ἀνακοίνωσιν τοῦ δασολόγου κ. I. Παπαϊωάννου. «Πεύκη ἡ τραχεῖα, ποικιλία ἡ Ἀγραφιώτειος» εἰς γερμανικὴν γλώσσαν μετὰ περιλήψεως εἰς τὴν ἑλληνικὴν. Πρόκειται περὶ μιᾶς νέας ἀγνώστου μέχρι τοῦδε ποικιλίας τῆς τραχείας πεύκης, η δοπία ὀνομάσθη Ἀγραφιώτειος. πρὸς τιμὴν τοῦ πρώτου ἀνακαλύψαντος αὐτὴν φιλοπόνου καὶ μελετηροῦ δασάρχου μας κ. Τάσου Αγραφιώτη.

Τὴν πεύκην του δ. κ. Αγραφιώτης ἀνεκάλυψεν εἰς τὸ δρός «Στρόβιλος» ἀνάθεν τῶν Λουτρῶν. Εἶναι δένδρον χαμηλότερον τῆς γνωστῆς πεύκης μὲ κορμὸν διακλαδίζομενον ἀμέσως εἰς ἀπόστασιν 10–30 ἑκατοστῶν ἀπὸ τοῦ ἐδάφους εἰς περιστότερους δευτερεύοντας κορμούς. Η Αγραφιώτειος πεύκη ἔχει πολὺ μεγάλην σημασίαν ὡς καλλωπιστικὸν ἀειθαλές κωνοφόρον δένδρον, διὰ τὸν ἔωρατισμὸν πάρκων καὶ πόλεων, λόγῳ τῆς σφαιροειδοῦς διαμορφώσεως αὐτῆς.

Νὰ λοιπὸν ποὺ μπορεῖ κανένας νὰ ἀποθανάτισει τὸ δονομά του, ἀκόμα καὶ δταν γυρίζει μέσα εἰς τὰ Τσαμλίκια. Ἀρκεῖ νὰ ἔχει ζῆλον στὴ δουλιά του καὶ τὰ μάτ.α του ἀνοιχτά, δπως συμβαίνει μὲ τὸν λαμπρὸν δασάρχην μας, τὸν δποῖον καὶ θερμότατα συγχαίρομεν.

Τὰ παρακλάδια

Ο Φυσιολατρικὸς μας Σύλλογος ἐπιμένει κάθε Κυριακὴ νὰ κάνει ἑκδρομές καὶ ἀναβάσεις στὰ βουνά μας. Ολο τὸ χειμῶνα τὸ ίδιο ἔκανε. Καρφὶ δὲν τοῦ καίεται ἀν βρέχει ἡ χιονίζει. Η Φυσιολατρικὴ μανία εἰνε κάπως ἀνάλογη, σ' αὐτὴ τὴν ἀψηφησιὰ τῶν στοιχείων τῆς Φυσεώς, μὲ τὴν κυνηγετικὴ μανία. Τὸ βουνὸν καὶ ἡ ἔσοχὴ κρύβουν θελυγητρα γιὰ τοὺς λάτρεις τῶν σὲ δλες τὶς ἐποχές. Καὶ μὲ τὴ βροχὴ καὶ μὲ τὰ χιόνια, καὶ μὲ τὰ λουλούδια καὶ τὴ ζέστη. Γιαύτδ καὶ πληθαίνουν τὰ μέλη τοῦ Φυσιολατρικοῦ ποὺ τὸν συναγωνίζονται ἀθεμίτως.

Ἐν ἀρχῇ δὲν ὁ Σάκκης. Τώρα εἰνε πολλοὶ καὶ διάφοροι. Ἐσχάτως μάλιστα προσῆλθεν εἰς τὰς τάξεις τῶν Φυσιολατρῶν καὶ ἔνας παλαιὸς ἔραστης τοῦ βουνοῦ, δ. κ. Σισμάνογλου, δὲν νέος διευθυντὴς τῆς Τραπέζης τῆς Ἐλλάδος.

Αλλὰ δ. Φυσιολατρικὸς Σύλλογος ἔχει καὶ τὰ ἀνεπίσημα παρακλάδια του.

Ως πληροφορούμεθα ἀπὸ διαφόρους ποιμένας συχνὰ ἐμφανίζεται στὶς κορυφές τῶν κοντινῶν βουνῶν μας δάκμαιος συνάδελφος κ. Στρατῆς Βαρελεζίδης ἐπὶ κεφαλῆς ὀλιγαρίθμου πλήν ωραιοτάτου Φυσιολατρικοῦ διμίου, εἰς τὸν δποῖον μετέχουν καὶ κορίτσια καὶ Κυράδες. Μετέχουν ἐνεργῶς ἐννοοῦμε. Ἐνῶ στὸν ἐπίσημο Φυσιολατρικὸν εἰνε μέλη τὰ θηλυκὰ χωρὶς νὰ τὸ λέει ἡ καρδιά τους τὸ χειμῶνα. Μόνο τὴν ἀνοιξην καὶ τὸ φθινόπωρο κουνοῦν τὴν οὐρίστα τους.

Πολὺ φοβούμαστε διτερὸς πολὺ γρήγορα τὸ ἐν λόγῳ ὑπὸ τὸν Παππούν παρακλάδι τοῦ Φυσιολατρικοῦ θὰ γιγαντωθεῖ. Οδόλως παράδοξον καὶ νὰ καταβροχθίσει τὸν Φυσιολατρικόν, δπως δλλοτε ἡ Πόλη ἔφαγε τὴ Ρώμη. Καλὴ εἰνε καὶ ἡ παρέα τοῦ κ. Σάρβα. Αλλὰ, ἐμεῖς τοδιάχιστον, δὲν τὴν προτιμοῦμε. Μὲ δλλο κουράγιο ἀνεβάνει κανεὶς τὰ βουνά, δταν χαράσσουν τὰ μονοπάτια ἀβρότατοι πόδες.

Ο πρῶτος

Ο πρῶτος Λέσβιος ποὺ ἐγκαίνιασε στὸ νησὶ μας ἐπισήμως τὸν φασιστικὸν χαιρετισμὸν εἴται δ ἀγαθὸς καὶ καλόκαρδος συνάδελφος κ. Ἀνέστης Μυρωδέλης, πρόεδρος τῶν ἐφέδρων. Καὶ δπως εἰνε ὑψηλὸς καὶ μεγαλοπρεπής προσύκλεσε ρίγη συγκινήσεως εἰς τὰ πλήθη καταχειροκροτηθείς.

Η διπλωματία

Διαβάσατε τὶς ἐντυπώσεις τοῦ διεθνοῦς τύπου ἀπὸ τὶς δηλώσεις τοῦ Ἀγγελού πρωθυπουργοῦ στὴ Βουλὴ τῶν Κοινοτήτων; «Ολοὶ ἔμειναν εὐχαριστημένοι ἀπὸ τὸ λόγο τοῦ κ. Τσάμπερλαν. Πρῶτοι οἱ Ἕγγλες ποὺ δὲν τὸ νομίζουν φρόνιμο νὰ ἀναλάβουν νέες ὑποχρεώσεις ἀντίκρυ στὴν Κεντρικὴ Εὐρώπη. Οἱ Γερμανοί ποὺ βρίσκουν δτι οἱ λόγοι τοῦ Τσάμπερλαν πῶς ἀκάθη διαρκῆ διευθέτησις πρέπει νὰ βασίζεται ἐπὶ τῆς δικαιοσύνης» βρίσκονται σὲ πλήρη συμφωνία μὲ τὴν καταβρόχθηση τῆς Αὐστρίας ἀπ' τὴ Γερμανία. Οἱ Γάλλοι ποὺ λένε δτι ἡ Ἀγγλία δὲ θὰ μπορέσει νὰ παραμείνει ἀμέτοχη σὲ πόλεμο, ποὺ θὰ προκαλοῦνται Γερμανικὴ τυχὸν ἐπίθεση κατὰ τῆς Τσεχοσλοβακίας.

Οι Τσεχοσλοβάκοι, ποὺ ἐρμηνεύουν τὶς δηλώσεις τοῦ κ. Τσάμπερλαν ως ἔμμεση ἐγγύηση γιὰ τὴν ἀκαιριάστητη τῆς χώρας των. Οι Ἰταλοὶ τέλος, διαπιστώνοντας πῶς δ Ἀγγελος πρωθυπουργὸς ἀπέφυγε νὰ ἀναλάβει ἀμεσες ὑποχρεώσεις. Λίγο ἀκόμα καὶ θάμενε εὐχαριστημένη καὶ ἡ Σοβιετικὴ Ρωσία.

Τὶ καταφέρτζον τέλος πάντων ποὺ σοῦ εἰνε αὐτὴ ἡ διπλωματία! Χωρὶς νὰ δίνει σὲ κανένα τίποτα μένουν δλοι εὐχαριστημένοι. «Ἀλλοι πραγματικὰ εὐχαριστημένοι κι' ἄλλοι προσποιητά, ἐπειδὴ τοὺς συμφέρνει νὰ κάνουν πῶς δὲν καταλαβαίνουν.

Τὰ ισόβια δεσμά

Πρὸς ἡμερῶν ἔγινε στὶς ποινικὲς φυλακὲς τῆς πόλεως μας ἔνας πρωτότυπος γάμος. «Ο γαμπρὸς, μετὰ πολύμηνον ἔρωτα, δχι πλατωνικόν, ἔγκατέλειψε τὴν ὥραίν του. «Ἄλλ» ἔκανε λογαριασμὸς χωρὶς τὸν ἔνοδο, δηλ. τὸν πεθερὸν ποὺ δὲ ξάριζε κάστανα.

Κατέβηκε ἀπ' τὸ χωρὶς τοῦ — δνομα καὶ μὴ ξαριδ— σκάρωσε μιὰ δγωγὴ τοῦ ἔξυπνου γαμπροῦ του καὶ τὸν ἔβαλε στὸ φρέσκο γιὰ τέσσερα καὶ πλέον χρόνια μὲ ἐπανωποῦκι ἀρκετὲς χιλιάδες δρχ. ὃς ἔξοδα δικαστικὰ καὶ πρόστιμο.

Στὴ φυλακὴ ἀρχισε νὰ σκέπτεται ωριμάτερα. Καὶ unctiona ἀπὸ λίγες μέρες ἀπεφάσισε νὰ χρεψει τὸ χορδὸν τοῦ Ήσαία, γιὰ νὰ γλυτώσει ἀπ' τὰ σίδερα τῆς φυλακῆς· αὐτὰ εἰνε γιὰ τὸν λεβέντες καὶ δχι γιὰ τὸν δειλοὺς ποὺ τρέμουν μπροστὰ στὸ ζεμπίλι.

Ἐλδοποιήθησαν τὰ πεθερικὰ γιὰ τὴ μεταμέλερα τοῦ γαμπροῦ καὶ κατεβήκανε χαρὰ χαρούμενα μὲ τὴ νύφη καὶ μὰ καὶ δυὸ τράβηξαν

τίσα στὶς φυλακές, δπου ἔλαβαν χώραν συγκινητικές σκηνὲς τρυφερῶν ἐναγκαλισμῶν, μὲ φιλιὰ λυγμοὺς κλπ.

«Ολα ἡσαν ἔτοιμα γιὰ τὸ γάμο ἀλλὰ τὴν τελευταία στιγμὴ τὸ μυστήριο προσέκοπτε στὴν ἔλλειψη κουμπάρου. Τί νὰ γίνει; «Ἐβοιδοσκοπήθησαν διάφοροι φυλακισμένοι ἀδίκως. Κανένας δὲν ἐδέχετο νὰ βάλει τὸ βρόχο στὸ λαιμὸν συναδέλφου του.

Ἐντυχῶς δ πάντοτε πρόδυμος σὲ παρόμοιες περιστάσεις δεσμοφύλακας κ. Πατρίκιος προσεφέρθη νὰ ἀνταλλάξει τὸν νυμφικοὺς στεφάνους καὶ τοὺς ἀπήλλαξε μὲν τὸν γαμπρὸν τῶν προσκαλῶν δεσμῶν διὰ τὴν ἐμπρακτὸν μετάνοιαν, τὸν κατεδίκασεν δμως εἰς τὰ ισόβια δεσμὰ τοῦ ζεμπαλίου.

Τὶ νέα ἐπιστήμη

Στὴ Σορμπάνη, τὸ πρώτο Γαλλικὸ Πανεπιστήμιο, Ιδρύθη καὶ σχολὴ τοῦ Τύπου, δπου οἱ μέλλοντες δημοσιογράφοι θὰ σπουδάζουν τὴν ἐπιστήμη τους. Φαντασθήτε τὶ ἔχει νὰ τραβήξει δ κόσμος ἀπ' τὰ χέρια η μᾶλλον ἀπ' τὴν πέννα τῶν ἐπιστημόνων συναδέλφων. Θὰ πήτε γιατί; Γιὰ τὸν ίδιο λόγο ποὺ δὲν νοιάζουμε γρῦ κι' ἀπ' τὶς δλλες ἐπιστήμες. Μήπως έξαφνα δὲν ξέρει δ καθένας τὸ δίκιο του; «Ἀντε δμως νὰ τὸ δικαίωσεις ἡ νὰ τὸ ἀναγνωρίσεις στὸ σόμα τοῦ δικηγοροῦ σου;

Δύσκολα πράματα

Οι περισσότεροι φτωχοὶ ζηλεύουν τὸν πλουσίον. Θαρροῦν πὼς εἰνε εὐκολη δουλιὰ νὰσαι πλούσιος. Οἱ πρόγονοι μας ξέραντε τὶς δυσκολίες καὶ λέγανε: «Τὸ φυλάξαι τὰ ἀγαθὰ χαλεπώτερον τοῦ κτήσιον». «Ε, λοιπὸν αὐτὴ τὴν τέχνη καὶ ἀπὸ τὸν πλουσίον μας πολὺ λίγοι τὴν ξέρουντε. Οἱ περισσότεροι σπαταλοῦν τὰ λεφτά τους σὲ περιττὰ ἔξοδα, τρώγοντας δυό φορὲς τὸ βδομάδα κρέας, κάνοντας κουστοῦμι ροῦχα κάθε δυὸ τρία χρόνια καὶ παπούτσια κάθε χρόνο σκεδόν, πίνοντας καφέδες κάθε 48ωρο στὰ καφενεῖα, ἀγοράζοντας ἐφημερίδα κάθε βδομάδα, πηγαίνοντας στὴν πρεμιέρα κάθε φορὰ ποὺ δηρτερεῖ νέος θίασος καὶ στὸν κινηματογράφο δ— δ φορὲς τὸ χρόνο. Αφῆστε ποὺ πάραχον πολλοὶ ἀπ' αὐτοὺς ποὺ κάνουν καὶ ἄλλες ἀργυρώρητες σπαταλές, δπως εἰνε τὰ πουρμπουάρ στὰ καφενεῖα, οἱ ἐλεημοσύνες στὸν πλουσίον πουρμπουάρ στὴν πρεμιέρα καὶ τὰ δεκάλεπτα στὸν δίσκους τῶν ἑκκλησιῶν, σὰ νὰ ξέρουν ἀποσυρθεῖ τῆς κυκλοφορίας τὰ πεντάλεπτα καὶ τὰ τοιαῦτα.

Μὲ λίγια λόγια δύσκολα πολὺ θαύμισκε κανένας πλουσίον ποὺ νὰ ξέρει νὰ φυλάξει τὰ πλούτη του κατὰ ποὺ ἐννοοῦσαν οἱ ἀρχαῖοι ήμῶν πρόγονοι. Ήμεῖς τοντάχιστον, μὲ τὴ μικρὴ κοινωνικὴ πελάρα μας, ἔναν μονάχα τέτιον συμπολίτην ξέρουμε, μὰ δὲν ἀναφέρουμε τὸ δνόμα του γιὰ νὰ μὴν προσκρούσουμε στὴ περιοφροσύνη του.

Τὸν ἀνακαλύψαμε προχθὲς ποὺ ἔγινεν δ ἔρανος ὑπὲρ τῶν Ἐθνικῶν δραφανοτροφείων. Τὸν συνα